

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐκεῖνο ὅπερ παρόρχεται.

I.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ἰωάννης Δαήλ ἔλαβεν ἐπιστολὴν φέρουσαν γραμματώσημον τοῦ Ἀζάν.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς:

« Ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη,

» Παρῆλθεν ἔξ ἐτι ἄρ' ὅτου μοι ὑπέσχεθης ἐπίσκεψιν· ἤδη λοιπὸν ἀπαιτῶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς υποσχέσεως, ἣν πιστεύω ὅτι καὶ ἡ κ. Δαήλ θὰ σοὶ συμβουλεύσῃ νὰ τηρήσῃς.

Λέγω λοιπὸν ὅτι σὲ ἀναμένομεν, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, ὡς νεόνυμφοι τρεῖς μόνους μῆνας συμβιώσεως ἀριθμοῦντες ἔτι, οἵτινες ἐπιθυμοῦσιν ἀνυπερθέτως νὰ ἐπιδείξωσιν εἰς τὸν φίλον αὐτῶν τὴν θέσιν τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας τῶν. Ἐν τῇ πολυχρίθμῳ καὶ παιδρᾷ ὁμηγύρει ἡμῶν θὰ ἦται λίαν εὐπρόσδεκτος.

» Οὕτω λοιπὸν, ἂν ἐπιβῇς τῆς πρώτης ταχείας ἀμαξοστοιχίας, ἥτοι τῆς τῶν 7¹/₄, θὰ φθάσῃς εἰς Βορδῶ περὶ τὰς 5, καὶ εἰς Ἀζάν περὶ τὰς 9 μ. μ., ἐκτός ἐάν ἐπιθυμῇς νὰ ταξειδεύσῃς διὰ νυκτός. Θὰ ἔλθω νὰ σὲ παραλάβω.

Πρόσφερε τὰς βιβλιοθήκας σου προσρήσεις μου εἰς τὴν Ἑλένην.

Ὁ φίλος σου
Φήλιξ δὲ Ραμβέρ.

Ὅσονδήποτε καὶ ἦτο φιλικὴ καὶ γλυκεῖα ἡ πρόσκλησις, ὁ Ἰωάννης ἐδίστασεν ἐὰν ὤφειλε ν' ἀποδεχθῇ αὐτήν. Εἶχεν ὑπερβολαίως εὐχισθησάσας, πλείονος ἴσως τοῦ δέοντος· ἐφρόνει ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπολύσῃ ἡδονῆς, ἢ ἀπλῶς τέρψεως ἧς ἡ μήτηρ καὶ ἀδελφὴ αὐτοῦ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μετέσχωσι.

Παρουσίασε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἥτις καὶ κατέπεισεν αὐτὸν μόνῃ νὰ ὑπακούσῃ αὐτῇ.

— Ταλαίπωρε Ἰωάννη μου, τῷ εἶπε, αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ ἀπολαύσεις εἶναι τόσῳ σπάνιαι εἰς τὸν ἐργώδη βίον σου, ὥστε πρέπει νὰ ἐπωφελησῇαι πᾶσαν εὐκαιρίαν ἵνα ἀπολαύσῃς καὶ ποικίλλῃς ὀλίγον τὴν μονοτονίαν αὐτοῦ. Ἡ Ἑλένη καὶ ἐγὼ δυνάμεθα πολὺ εὐκόλως νὰ κάμωμεν ταξιδίον ἐπίσης μακρόν· καὶ ἄρ' οὐ ἀρνείσῃς νὰ προσπορίσῃς εἰς σεαυτὸν εὐχαρίστησιν τινα ἂν δὲν λάβω καὶ ἐγὼ ἄλλην ἰσοδύναμον, καλὰ, σοὶ λέγω ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ ὑπάγωμεν νὰ διέλθωμεν μερικὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως εἰς Τρουβίλλην ὅπου ἡ ἐξαδέλφη Βέρθα μὲ προσκαλεῖ. Ἡ Ἑλένη θ' ἀναπνεύσῃ θαλάσσιον αἶρα, ἐγὼ δὲ θὰ ἐπανεύρω τὸν ἀρχαῖον βίον μου, τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔζη ὁ πατήρ σου. Ἐάν σὺ ἐπιστρέψῃς πρῶτος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς σου, θὰ ἔλθῃς, ἐννοεῖται, νὰ μᾶς συναντήσῃς ἐκεῖ.

Ὁ Ἰωάννης προπαρεσκεύασε τότε τὸν ταξειδιωτικὸν αὐτοῦ σάκκον, καὶ εἰδοποίησεν ἀμέσως τὸν φίλον του δὲ Ραμβέρ ὅτι ἀναχωρεῖ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐρίου. Ἀπῆλθε δ' ἐπὶ τέλους ἄρ' οὐ ὁ ἴδιος ὠδήγησε

τὴν μετέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ εἰς τινὰ τῶν πρώτων ἀμαξοστοιχιῶν τῆς δυτικῆς γραμμῆς.

Ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία τοῦ Βορδῶ φθάνει εἰς Λιβούρνην περὶ τὸ λυκόφωσ. Ὁ Ἰωάννης τὸ πρῶτον ἤδη διανύων τὰς ἀποστάσεις ἐκείνας, ἐμαγεύθη ὑπὸ τῆς γραφικῆς τῶν τοπίων καλλονῆς. Διότι εἶναι ἀληθῶς ψυχολογικὴ διὰ τὸν ταξειδεύοντα ἡ στιγμή καθ' ἣν, τῶν πεδιχθῶν αἰφνιδίως ἐκφραζομένων, ἡ ἡρεμία τοῦ Γαρόννη θὰ ἐξελίσσεται πρὸς τὸν ὀφθαλμῶν.

Ὁ σιδηροδρόμος καταλείπων τὴν Λιβούρνην ὑπερπηδᾷ τὴν εὐρεῖαν καὶ γαλήνην ἑκτασιν τῆς Δορδὸνης, εἰτα δι' ἐπανερχεται καὶ αὐθις εἰς αὐτὴν εἰς Βάγρ, πρὸ παλαιοῦ τινὸς φεουδαλικοῦ πύργου, φθάνων δ' εἰς Ἀμβαρές, παρίσταται πρὸ τερπνοῦ πανοράματος τοῦ μεμακρυσμένου ὁρίζοντος ὅπου διαγράφονται αἱ μετέωροι γραμμαὶ τῆς γιγαντιαίας γεφύρας τοῦ Κουβζάκ. Εἰτα βυθίζεται ἐκ νέου εἰς χλωρὰς ἐκτάσεις λειμῶνων καὶ γαιῶν ἀμπελοφύτων, καὶ διεισδύων ἀλλεπαλλήλως ὑπὸ πέντε ὑπογείους σήραγγας ἀνίσου μήκους, καταφθάνει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λορμόν.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ τῆς θαυμασίας αὐτοῦ γεφύρας, καὶ οἱ εἶδος γυμνοῦ δάσους, τρόπον τινά, ἀποτελοῦντες μυριάριθμοι μακροτενεῖς ἱστοὶ τῶν ἐν τῷ λιμένι τῆς Λούνης ἀγκυροβολούντων πλοίων, ὑπὸ τὴν περιούχον ἡμισέληνον, ἥτις κοσμεῖ ἅπαντα τὰ κτίρια τῆς πόλεως.

Ἀλλ' ὁ ταξειδιώτης οὐδόλως ἠukaίρησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἡ φέρουσα αὐτὸν ἀμαξοστοιχία διήρχετο πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην διὰ τῆς ὥραιας γεφυρίδος, ἥτις συνδέει τοὺς δύο σταθμούς, εἰτα δ' ἔτρεχε πρὸς τὸ Ἀζάν πνικνότατα καὶ βαθύφαια νέφη ἀτμοῦ ἐξερεύγουσα.

Μόλις ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ, ἀκαριαίως φεύγων, τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐξ ἀπόπτου θέαν τοῦ Καδιλλάκ καὶ τοῦ Βερδελαί, τὰ ἐρείπια τῆς Ροέλης καὶ τοὺς μεσαιωνικοὺς οἴκους τοῦ Πάρ-Σαλντ-Μαρί. Μόλις δ' ἐν τῷ στενῷ, ἱλυῶδει καὶ κιτρινοχρόῳ ποταμίῳ ἐν ᾧ ποὺ καὶ ποὺ ἀνεδύοντο νησίδια ἄμμου, ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν λαμπρὸν λεισκύμονα ποταμὸν ὃν εἶχε παρῆλθε εἰς Βορδῶ.

Τέλος, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἡ τεραστία σειρὰ τῶν ἀμαξῶν ἐσύριξε τὸ ἔσχατον ὑπὸ τὰς θυρίδας τοῦ σταθμοῦ εἰς Ἀζάν.

II.

— Ἀ! ἤλθες λοιπὸν, Παρισινέ;

Ὁ Ἰωάννης, ὅστις κατήρχετο κρατῶν τὸν σάκκον αὐτοῦ, ἐκινδύνευσεν ν' ἀποπνιγῇ ἀσφυκτικῶν ὑπὸ τὴν περιπτύξιν νεαροῦ ἀνδρός, εὐσάρκου, φυσιγνάθου, ἐρυθροπαρείου καὶ εἰλικρινείας ἐκφρασιν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας φέροντος, ὅστις ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν διαχυτικῶς.

— Ὁ Φήλιξ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος.

Ἡ ἀπορία, αὐτοῦ δὲν ἦτο παράλογος. Ὁ Φήλιξ

ὄν ὁ Ἰωάννης εἶχε κατακλείπει εἰς Παρισίους ἀναχωρῶν ἐκείθεν μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν νομικῶν αὐτοῦ σπουδῶν, ἦτον λιπόταρκος καὶ ισχνὸς ὡς Παρασκευὴ τῆς Τεσσαρακοστῆς· ὁ δὲ Φήλιξ ὃν ἤδη ἀνεύρισκεν εἶχε μορφὴν ζωηρὰν ὡς ἡμέρα ἀπόκρεω.

— Δὲν θὰ μὲ ἀνεγνώρισες, δὲ ἔχει οὕτω;

— Ὁμολογῶ ὅτι πρὸς τοῦτο θὰ μοὶ ἐχρειάζετο χρονικόν τι διάστημα.

— Ἐγείνα εὐμορφος; ὅλοι μοὶ τὸ λέγουν· ἡ σύζυγός μου μάλιστα φρονεῖ ὅτι ἐπάχυνα ὑπὲρ τὸ δέον.

— Ἀλήθεια;

— Ναί· ἔχει ἐκείνη τοιαύτας ιδέας. ὦ, εἶναι τόσον ὠραία ἡ σύζυγός μου! θὰ τὴν ἴδῃς καὶ θὰ εἴπῃς τὴν γνώμην σου· ἐπειτα καὶ Παρισινή, ἀνατραφεῖσα ἐκεῖ, εἰς Παρισίους, εἰς λαμπρὸν σχολεῖον, εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον τῆς κ. Κολλάρ.

— Τῆς κ. Κολλάρ! ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ἰωάννης, ὃν αἱ ἀναμνήσεις παρηκολούθουν σταθερῶς.

— Σὺ, ὑπέλαβεν ὁ Φήλιξ, δὲν ἤλλαξες· εἶσαι πάντοτε εὐρωστος· ἀλλὰ, συγγώμην! ὄχι, ἤλλαξες ὀλίγον· νομίζω ὅτι εἶσαι καὶ πῶς ισχνότερος.

— Ἀλλὰ τοῦτο, προσέθηκεν εὐθύμως, προὔξενεσε βεβαίως ἡ νοσηρὰ παρισιανὴ ἀτμόσφαιρα· εὐτυχῶς, τώρα σ' ἔχομεν εἰς τὰς χεῖράς μας, καὶ θὰ σὲ κρατήσωμεν τοῦλάχιστον ἐπὶ ἓνα μῆνα· καὶ θὰ παχύνῃς τόσον ὅσον καὶ ἐγώ, ναί, παλαιέ μου φίλε; εἶναι τόσῳ γλυκὺ, τόσῳ ὑγιεινὸν τὸ κλίμα μας.

Καὶ ἔλεγεν ἀλήθειαν ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐλαβὴς ἀγρότης· καθαρὸν καὶ γλυκὺ εἶναι τὸ κλίμα τῶν εὐφύτων καὶ εὐκάρων ἐκείνων λορίσκων, ἀγνὸν καὶ γλυκὺ ὡς αἱ ψυχαὶ τῶν κατοικούντων αὐτοὺς, ὡς αἱ γλαφυραὶ σκιᾶδες τῶν πληρούντων τὸ τοπίον δροσερῶν δασῶν, ὡς τὰ νάματα τῶν πηγῶν τὰ διηθούμενα ἀνά μέσον τῶν τιτανωδῶν βράχων, καὶ διαχεόμενα εἴτα ἐπὶ τοῦ βαθυπρασίνου τῶν λειμῶνων τάπητος· ἀγνὸν ὡς ὁ διαυγὴς αὐτοῦ οὐρανὸς καὶ οἱ κυκλοῦντες αὐτὸν γραφικοὶ ὀρίζοντες· γλυκὺ ὡς οἱ καρποὶ οὓς παράγει τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας!

Ὁ Ραμβέρ ἔσυρεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἔνθα ἐπέβη μετ' αὐτοῦ ἐλαφροῦ τετρατρίχου ἡμαξιδίου ὑπὸ ρωμαλέου φαίου καὶ λευκοστίκτου ἵππου συρομένου, ὅπερ ὁ Φήλιξ εἶχεν ἀγοράσει κατὰ τὴν τελευταίαν ἐμπορικὴν πανήγυριν τοῦ Λέν, καὶ τοῦ ὁποῦ τὴν προέλευσιν καὶ τὰς ιδιότητας λεπτομερῶς περιέγραψε πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ.

Ἡ ἡμαξία ταχέως ἐξελθοῦσα τοῦ Ἀζάν, ἐστράφη ἀριστερᾷ, εἴτα δ' ἔλαβε διευθύνσιν πρὸς τὸ Βόν-αν-κόντρ.

— Ἀ, ἡ χώρα αὕτη εἶναι πλουσία τώρα, εἶπεν ὁ Φήλιξ· ἀλλὰ πρὸ δέκα ἐτῶν διέφερε πολὺ· ὅταν ἡ ἐρουσίθη καὶ ἡ ξηροφυλλία τὴν προσέβαλον, ἐχάσαμεν ἑκατὸν τοῖς ἑκατόν.

Ὁ Ἰωάννης ἠδυνάττει ν' ἀποσπᾷ τὰ βλέμματα ἀπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἀνελίσσομένου μεγαλοπρεποῦς πανοράματος.

Ἦδη ἀφέντες τὸ Ἀζάν ὀπίσω, ἠκολούθουν τὴν ὑψηλὴν ὄχθην τοῦ Γαρόννα ποταμοῦ· ἐν τῇ πολυσχιδεῖ ἀπόψει, ἥτις ἀπετέλει τὸ βᾶθος τῆς διανοιγομένης ἐκτάσεως, σειραὶ οἰκιῶν ἐμνηκύνοντο δεξιᾷ παραλλήλως τῶν κρηπιδῶν τῆς λιθίνης γεφύρας τοῦ Πόν-κανάλ. Τὸ λαμπρὸν ὑδραγωγὸν ἱδρυμα ἐξέτεινεν ὑπὲρ τῶν κυμάτων τοῦ ποταμοῦ τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ τόξα, παρὰ τὰς βᾶσεις τῶν λορίσκων ὧν αἱ συνεχεῖς ὑποκύννοι κορυφαὶ ἐσκιαγραφούντο ἀραιῶς ἐκεῖ, πύρρῳ, εἰς τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα. Πρὸ τῆς πορείας δὲ τοῦ ὀχήματος ἡ ὁδὸς ἠπλοῦτο λεία, ἐπιμεμελημένη καὶ καθαρὰ, μακρὸς κονιορτώδης τῆς παρθένου ἡλίου ἐλεύκαινεν ἔτι διὰ τῆς ἀπλότητος αὐτοῦ λάμψεως, ξηραίνων καὶ χρυσίζων τὴν χλόην τῶν τάφρων καὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ. Εὐμήκεις λευκαὶ ὠρθοῦντο ἀκίνητοι, στεγάζουσιν ὑπὸ τὰ φύλλα αὐτῶν πλήθη φλυάων τεττίγων ἀσιγήτως λαλούντων τὸν ὄζον αὐτῶν συριγμόν, μικκύλαι αἰγείροι γλαφυρῶς πού καὶ πού ἐκηλίδουν τὴν χλόην ἐπιρρίπτουσαι τὰ ἀργυροειδῆ αὐτῶν φύλλα, καὶ πετέλει τινὲς γηραιαί, ἐπιμόνως ὑπὸ τῶν καμπῶν ἀποφλοιούμεναι, οἶονεὶ ἀνέμενον σιγῇ ὡς τὸ φθινόπωρον, ἐν' ἀνανεώσῃ αὐτὰς καὶ πάλιν.

— Ποῦ βαίνομεν ἐντεῦθεν; ἥρωτησεν ὁ Ἰωάννης τοῦ ὁποῦ ἐφλέγετο ὁ αὐχὴν ὑπὸ τῶν καθέτων τοῦ ἡλιακοῦ πυρὸς ἀκτίνων.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ.—Ο Α.—Τ. Febvre ἐν Κωνσταντινουπόλει.
ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἡ διευθυνσις τοῦ θεάτρου Μνηματακίων ἐξαγγέλει διὰ τε τῶν ἐφημερίδων καὶ δι' ἰδίων ἀγγελιῶν, τοιχοκολληθεῖσων ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὴν προσεχῇ ἔλευσιν εἰς τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων τοῦ τέως ἐταίρου τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας Ἀλεξάνδρου-Φρειδερίκου Febvre, διδάξοντος ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ εἰρημένου θεάτρου τινὰς τῶν διαπλάσεων αὐτοῦ. Ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ σημειώσεις τινες περὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, ἐκτιθεμεναι ἐνταῦθα, οὐχὶ ἄσκοποι κρίνονται, πολλῶν μάλιστ' αὐτῶν αἰτησαμένων πληροφθορίας περὶ αὐτοῦ, ὅστις ζηλώσας τὴν δόξαν ἐτέρων συναδελφῶν αὐτοῦ, πρὸς τὴν Δύσιν στραφέντων, περιοδεύει τὴν Ἀνατολήν.

Ὁ Ἀλεξάνδρος-Φρειδερίκος Febvre ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1835 ἐκ γονέων μεσαιας τάξεως, αἱ δὲ πρῶται αὐτοῦ προσόδοι ἐργαζομένου ἦσαν εἰκοσι πέντε φράγκων κατὰ μῆνα. Ἀλλὰ μὴ ἐπαρκουσῶν τῶν προσόδων αὐτοῦ τούτων, σπουδάζας τὴν μουσικὴν, διωρίσθη διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας ἐν τινὶ μικρῷ θεάτρῳ ἐπὶ μισθῷ ἐβδομήκοντα φράγκων κατὰ μῆνα. Ἐσπέραν τινὰ προὔκειτο νὰ διδαχθῇ ὁ